

IBE

ENQUESTA D'HÀBITS ESPORTIUS DE LA POBLACIÓ ADULTA DE BARCELONA 2017

Presentació dels resultats | Ajuntament de Barcelona

PRESENTACIÓ

1. PRÀCTICA ESPORTIVA DELS BARCELONINS I BARCELONINES

- 1.1 En practiquen
- 1.2 Motius per practicar
- 1.3 No en practiquen
- 1.4 Motius per no practicar

2. INTERÈS I OPINIONS GENERALS

- 2.1 Importància de l'esport
- 2.2 Aspectes que més agraden de l'esport
- 2.3 Aspectes que menys agraden de l'esport
- 2.4 Principal causa perquè la gent no faci esport

3. ANÀLISI DE LA PRÀCTICA ESPORTIVA

3.1 Esports practicats

- a. Nombre d'esports practicats
- b. Esports més practicats
- c. Esports practicats les dues últimes setmanes
- d. Temps dedicat a la pràctica esportiva

3.2 Hàbits de pràctica

- a. Freqüència de la pràctica esportiva
- b. Horari de pràctica
- c. Dies en què es practica esport
- d. Grup de pràctica de l'esport
- e. Tinença de llicència esportiva
- f. Organització de la pràctica esportiva

3.3 Instal·lacions esportives

- a. La freqüència d'ús
- b. La ubicació
- c. La titularitat
- d. Les més utilitzades
- e. Els serveis més usats dins les instal·lacions esportives
- f. Canvi d'instal·lació

3.4 Altres espais on practicar

4. NO PRACTICANTS D'ESPORT

- 4.1 Pràctica esportiva en el passat
- 4.2 Activitat que voldria practicar

5. ASSOCIACIONISME ESPORTIU

- 5.1 Motius per associar-se
- 5.2 Motius per no associar-se

6. SEGUIMENT I PARTICIPACIÓ EN ACTIVITATS I ESPECTACLES ESPORTIUS

7. MITJANS D'INFORMACIÓ

8. Fitxa tècnica

PRESENTACIÓ

El principal objectiu d'aquest estudi és conèixer més en profunditat la població barcelonina en relació a l'esport i la seva pràctica. Aquesta informació orientada a identificar una oferta de serveis i equipaments esportius de la ciutat ajustada a les necessitats i demandes dels ciutadans que ha de facilitar una millor gestió dels recursos econòmics, materials i humans disponibles a nivell global i a nivell territorial.

S'han realitzat 4.113 entrevistes domiciliàries, a la població de 17 anys i més, que d'acord amb una realitat variant, s'ha anat ampliant en les diferents edicions amb segments d'edats més avançades.

Tot i que l'Institut Barcelona Esports de l'Ajuntament de Barcelona ha portat a terme estudis sobre hàbits esportius a Barcelona als anys 1989, 1995, 1999 i 2006 no ha estat possible la comparació entre edicions degut a les variacions de la població estudiada, entre 15 a 59 anys els dos primers anys, de 15 a 69 el 1999, fins els 74 anys l'any 2006 i a partir dels 15 i sense límit d'edat el 2013.

El 2017 en canvi les necessitats de l'Institut Barcelona Esports han obligat a limitar l'estudi a partir dels 17 anys i sense límit d'edat. Aquest darrer canvi ha fet que en el present informe només es comparin les dades de les edicions del 2013 i 2017. Si bé és cert que no hi ha una coincidència plena entre elles també ho és que la població de 15 i 16 anys que es va incloure el 2013 representa un percentatge molt poc important en el conjunt de la població estudiada.

L'informe s'estructura en set parts.

- En un primer bloc, es determina el nivell de pràctica esportiva de la població de Barcelona i s'analitzen els motius per practicar-ne i per no practicar-ne.
- En un segon bloc, s'exposa l'interès i opinions generals de les persones entrevistades en relació a l'esport.
- Tot seguit hi trobem el gruix de l'informe, amb una tercera part on s'analitza com és la pràctica esportiva dels residents de Barcelona, seguida d'un quart bloc centrat en les característiques dels que no realitzen activitats esportives.
- A continuació, hi trobem una secció on s'analitza l'associacionisme esportiu a Barcelona i el bloc dedicat a les formes de seguiment d'activitats esportives, competicions i espectacles.
- Per finalitzar, l'informe global de l'enquesta adjunta el perfil dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona i un annex en el que s'observen les diferències segons els districtes de residència.

Aquest informe presenta els resultats de l'enquesta a nivell de ciutat amb una descripció dels resultats obtinguts globalment i en alguns casos una anàlisi de les dades des de diferents dimensions:

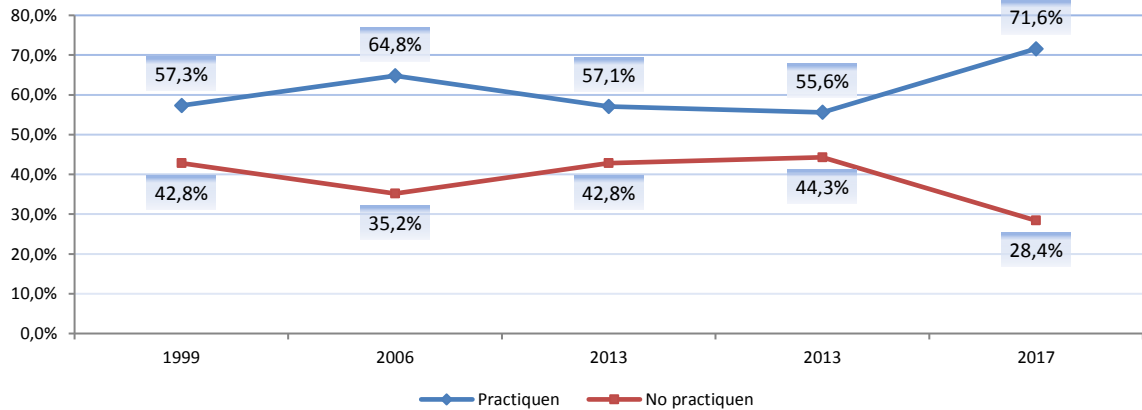
- Comparat amb les dades obtingudes a l'edició anterior (2013 i 2017)
- Perfil de l'entrevistat (sexe, edat, nacionalitat, nivell d'estudis i nivell socioeconòmic)
- Territorial (districte municipal)

L'estudi ha estat realitzat pel **Departament d'Estudis d'Opinió de l'Oficina Municipal de Dades**, per encàrrec de l'**Institut Barcelona Esports**.

1. PRÀCTICA ESPORTIVA DELS BARCELONINS I BARCELONINES

1.1. En practiquen

El 2017 el **71,6%** dels entrevistats practiquen esport, un **increment de 16 punts** respecte el 2013, quan se situava al 55,6%.

Justament l'edició del 2013 va detectar una disminució de la pràctica esportiva deguda fonamentalment a dues raons:

- Per una banda es va recollir l'impacte que la crisi econòmica que va començar a 2008 va tenir en l'estructura monetària familiar i que va frenar la pràctica esportiva especialment entre les persones amb un nivell socioeconòmic més baix. És a dir, hi havia més persones que no practicaven esport degut a un deteriorament de les seves condicions econòmiques. No obstant, aquesta disminució es va veure matisada per l'increment de la intensitat dels que sí en practicaven.
- Per altra banda, es va detectar una disminució de pràctiques molt populars com són la natació i la caminada. La raó tenia a veure també amb el moment en què es va realitzar l'estudi (entre novembre del 2013 i febrer del 2014), un moment en què aquestes activitats es realitzen amb menys assiduitat que quan fa bon temps, com havia passat en edicions anteriors.

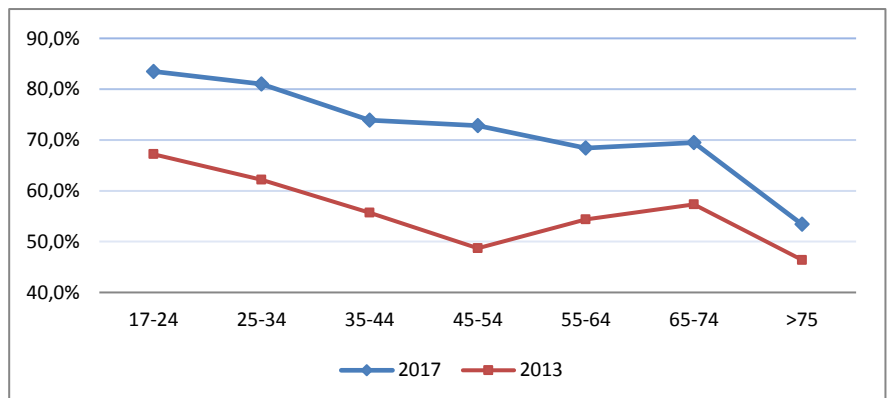
El **71,6%** dels entrevistats practiquen esport, un **increment de 16 punts** respecte el 2013

A l'edició del 2017 s'ha solucionat l'efecte estacional realitzant les entrevistes entre abril i juliol. L'estudi no actua sobre el context socioeconòmic però cal dir que quatre anys més tard coincideix amb un moment en el que l'ambient de crisi econòmica no està tant present com el 2013.

Perfil dels practicants

El que veiem el 2017 és un increment generalitzat de la pràctica esportiva, que afecta a tots els segments de població.

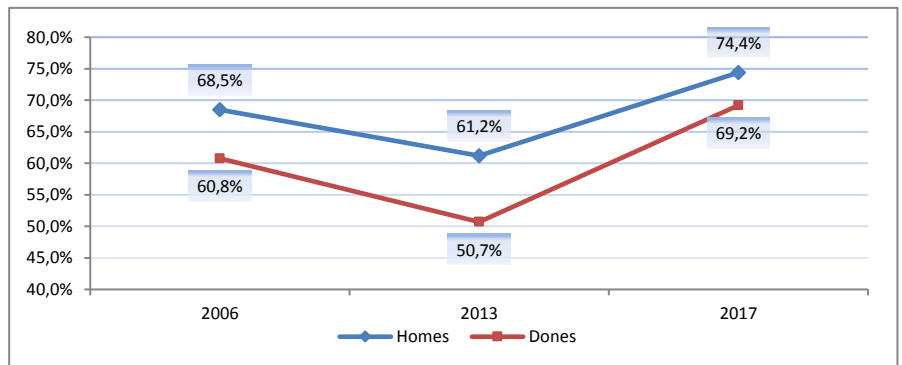
D'una banda, el perfil dels molt practicants no canvia substancialment respecte el 2013. Continua sent una activitat amb una proporció més alta de menors de 35 anys, i especialment de

menors de 24 anys (el 83,5% d'aquests enquestats en practiquen), i més masculina que femenina. També continua sent més habitual que practiquin esport les persones amb un nivell socioeconòmic alt, amb estudis universitaris i nacionalitat de la resta de la Unió Europea.

Per gènere

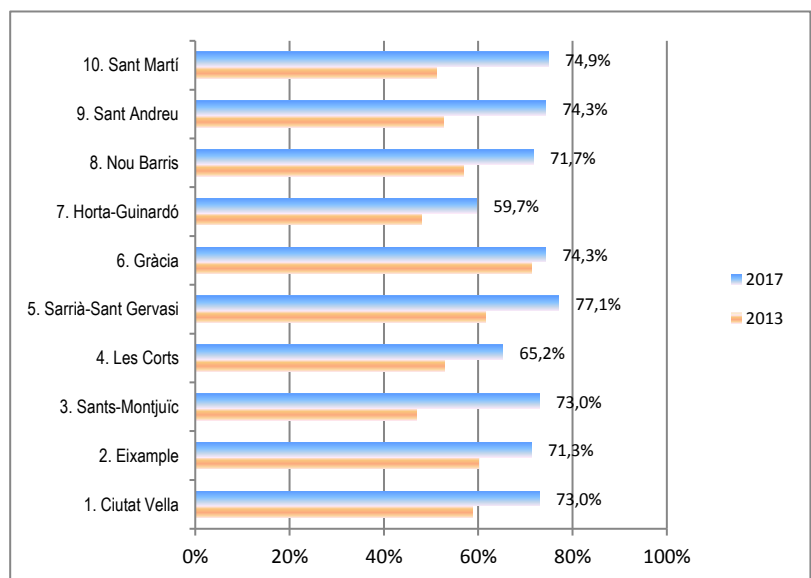
D'altra banda entre els canvis més remarcables d'aquesta edició trobem un augment notable de dones (del 50,7% de dones que feien esport el 2013 passem al 69,2% el 2017) i de persones entre 25 i 44 anys.

Per territoris

Per territori, els habitants de Sarrià-Sant Gervasi i Gràcia tornen a ser dels més actius esportivament parlant (amb un 77,1% i un 73,4% de pràctica esportiva entre els seus veïns) mentre els d'Horta-Guinardó ocupen l'altre extrem. Tot i trobar més persones que practiquen esport en aquest darrer districte (del 48,9% el 2013 al 59,7% enguany) és també el territori on menys s'aprecia aquesta millora, en contrast amb Sants-Montjuïc, Sant Martí o Sant Andreu on es produeixen increments de més de 20 punts percentuals entre les dues edicions de l'estudi i passen a formar part del grup capdavanter.

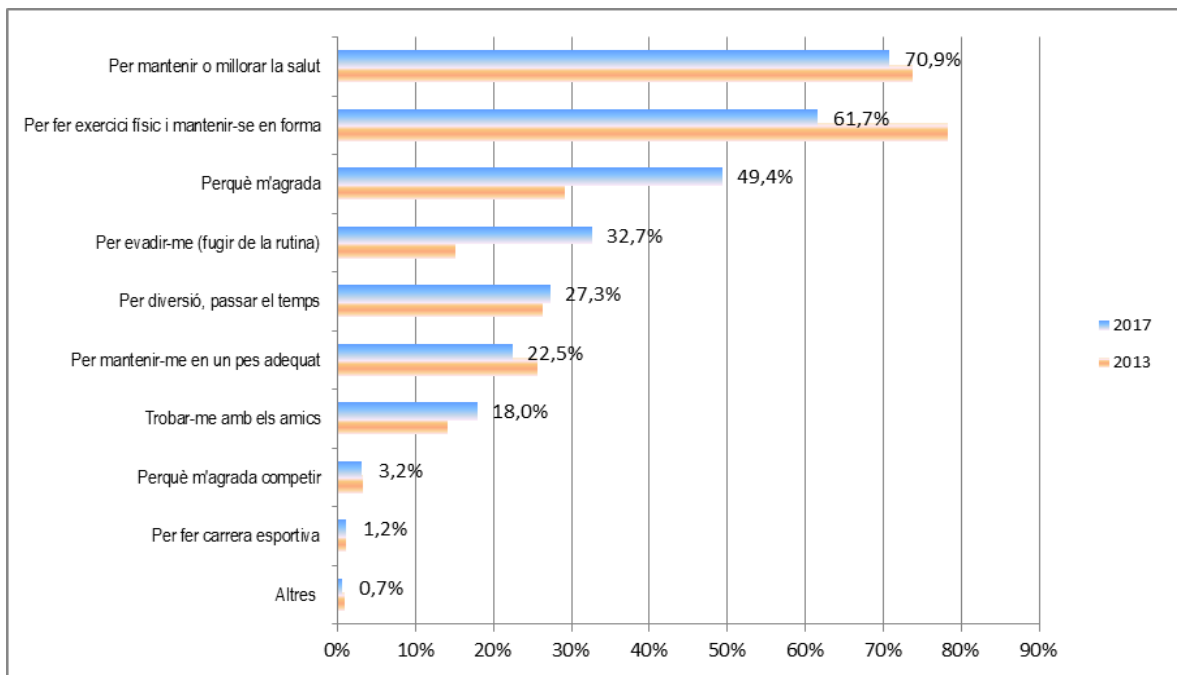
Les raons generals d'aquest increment per territori tenen a veure amb el major número de persones amb estudis universitaris, menys aturats i un nivell socioeconòmic més alt a tots els districtes de la Ciutat.

1.2. Motius per practicar

Hi ha una tendència a fer coincidir els aspectes generals que agraden de l'esport amb les raons concretes per les quals es fa esport. Això fa que la salut (amb el 70,9% dels comentaris) i el manteniment de la forma física (amb el 61,7%) siguin a la vegada el més atractiu de l'esport i el principal motiu per practicar-ne. A més, el que agrada i els propis motius es comporten de forma molt semblant: encapçalen la llista de motius suggerida, però ho fan en menor mesura que fa quatre anys, sobre tot pel que fa al manteniment de la forma física.

En canvi s'incrementa i pren rellevància la importància respecte dels aspectes motivacionals: el simple gust per fer esport, el paper de l'esport com element d'evasió de la rutina o la diversió i els aspectes més socials i relacionals de l'esport.

En resum, s'observa així una incorporació de l'activitat esportiva a la vida personal de les persones enquestades, que en un percentatge important, no requereix d'argumentació. "Faig esport perquè m'agrada" és la raó que més augmenta el 2017. Passa del 29,2% de mencions a 2013 al 49,4% d'enguany, +20 punts percentuals, que a més es dona de forma bastant homogènia entre homes i dones.

S'incrementen i prenen rellevància aspectes motivacionals i els aspectes més socials i relacionals

L'altre motiu que més ha variat respecte el 2013 és l'ús de l'esport com a element de ruptura de la rutina diària (32,7% de comentaris en el 2017 i +17,6 punts respecte a fa quatre anys), aquest si, més comentat per les dones i les persones menors de 44 anys, que per la resta d'enquestats.

Tot i que lògicament la preocupació per la salut sorgeix més a mesura que augmenta l'edat dels enquestats, el 2017 és el principal motiu de la pràctica esportiva a totes les edats. Una diferència respecte la darrera edició del 2013 en què només els més grans ho feien mentre que la resta de segments es decantaven pel manteniment de la forma física.

Les dones i persones que practiquen amb més freqüència esport (5 o més cops a la setmana) són les que més associen l'esport que realitzen amb la seva salut.

En canvi, el gust per la competició i fins i tot el desig de carrera esportiva és un element molt limitat als més joves.

1.3. No en practiquen

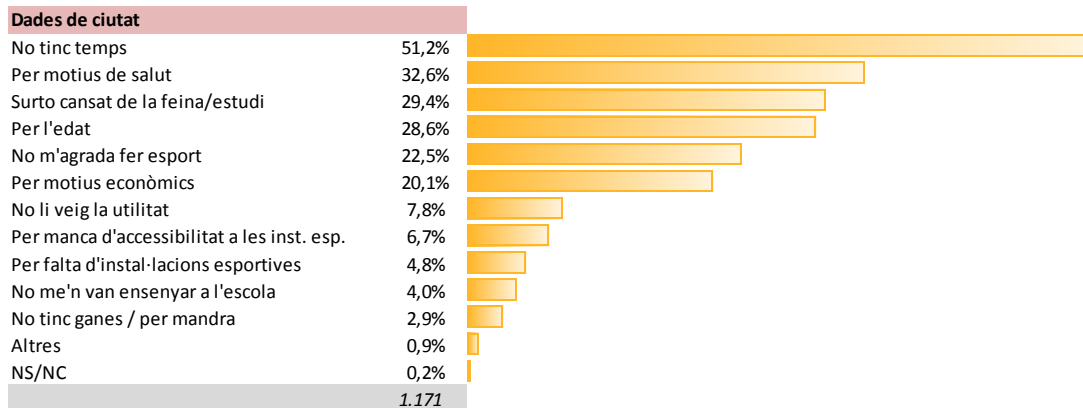
El 2017 el 28,4% dels entrevistats no practiquen esport, un decrement de 16 punts respecte el 2013, quan se situava al 44,3%.

1.4. Motius per no practicar

No hi ha molts canvis sobre els motius per no practicar esport.

Quan es demana al 28,4% que afirmen no practicar esport per què no ho fan, de les opcions suggerides, el 51,2% dels arguments giren al voltant de la manca de temps. Un percentatge molt similar als de fa 4 anys.

Les qüestions relatives a la salut i l'edat, força més comentades per les persones més grans, i el cansament després d'altres activitats quotidianes, més freqüent entre els menors de 54 anys, tornen a ser els altres motius més comuns per no practicar esport però, a diferència de la manca de temps, ho són més que en el 2013 (entre 4 i 6 punts més que fa 4 anys).

Tot i que el percentatge dels que al·leguen que no els agrada l'esport es manté estable, si s'observa un increment de les referències a motius econòmics (+11 punts percentuals, 20,1% el 2017). Dues raons més freqüents entre les dones.

Els arguments per a no practicar van al voltant de **la manca de temps**, en un percentatge (51,2%) similar al 2013

2. INTERÈS I OPINIONS GENERALS

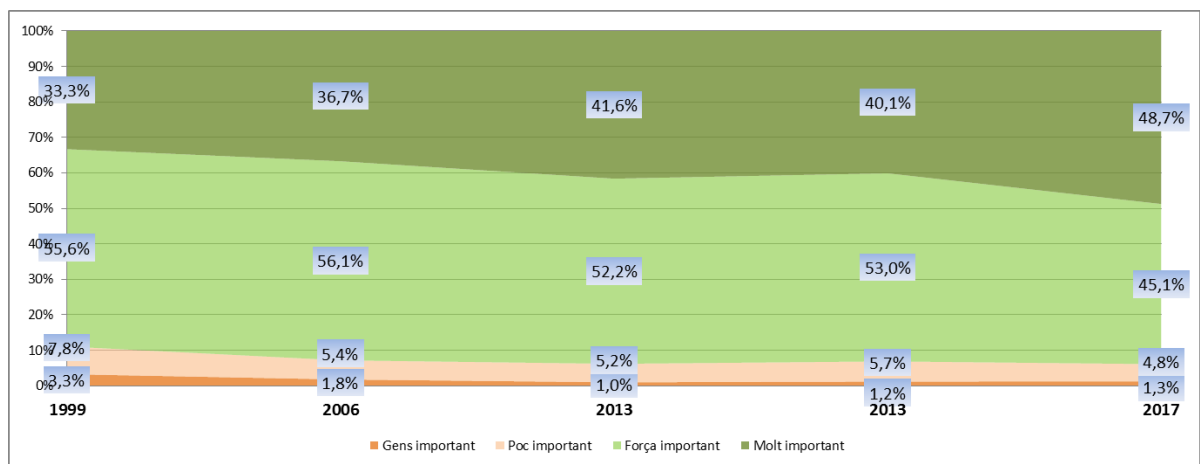
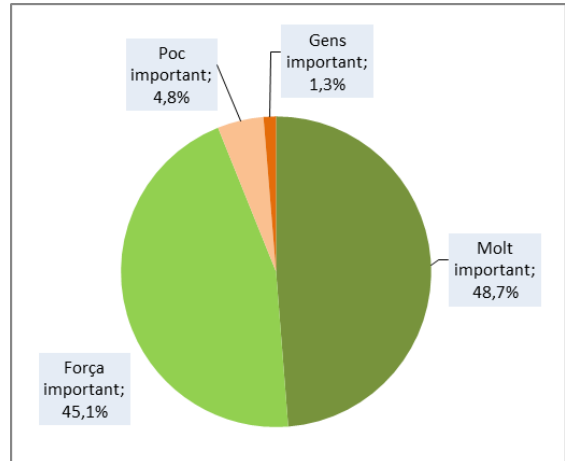
2.1. Importància de l'Esport

La importància que la població barcelonina atorga a l'esport continua **sent molt elevada**.

El **93,9%** dels enquestats consideren l'esport com una **activitat molt o força important**, una situació pràcticament igual a l'observada a la darrera edició del 2013.

Darrera aquesta estabilitat es pot observar un canvi: es produeix un augment dels que opinen que l'esport és molt important (passa del 40,1% al 48,7%), en detriment dels que simplement el consideren bastant important (passa de 53% al 45,1%).

L'edat, la nacionalitat, el nivell socioeconòmic o la pràctica esportiva són factors que influeixen en aquesta alta consideració de l'esport. Així els més grans de 64 anys, els que tenen una nacionalitat que no pertany a la Unió Europea, tenen un nivell socioeconòmic baix o practiquen aquest esport de forma ocasional no consideren que l'esport sigui tant important com la resta de perfils.

2.2. Aspectes que més agraden de l'esport (Aspectes positius)

Mantenir una bona salut personal i estar en bona forma física tornen a encapçalar els aspectes que més agraden de l'esport, però s'esmenten menys que fa 4 anys (63,2%, -12,4 punts i 46,9%, -20,6 punts que el 2013 respectivament).

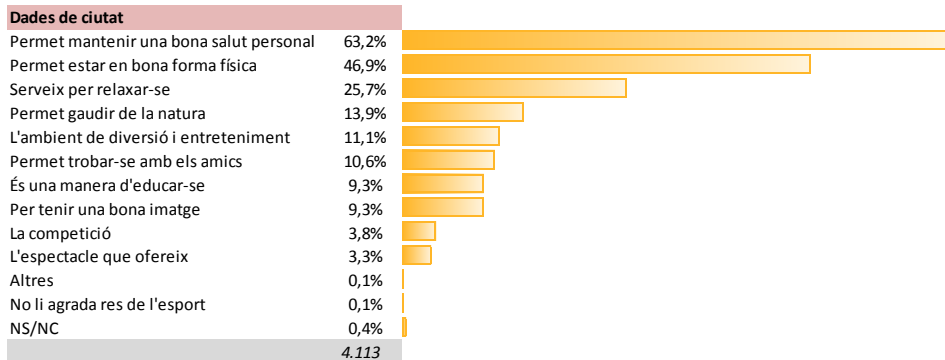
Els aspectes que es consideren com a més positius de l'esport són **mantenir una bona salut personal i estar en bona forma física**

Enguany augmenten altres valors, com ara l'esport **com a forma de relax** o com a **instrument de connexió amb la natura**, tercer i quart aspecte que més agrada de tots els suggerits (25,7% de comentaris, 15 punts més i 13,9%, 7,5 punts més respectivament).

Altres elements que es posen en valor, sobre tot en comparació amb el que s'opinava el 2013, són l'esport com a element de relació amb amics, com a forma d'educar-se i com a espectacle i competició, totes elles més comentades pels homes. Les dones en canvi es decanten més cap als

aspectes més relacionats amb la salut i la imatge.

Les diferències per edat no són significatives, tot i que entre els més joves apareixen amb més força qüestions com l'ambient de diversió i trobada amb els amics, l'esport relacionat amb l'educació i la competició.

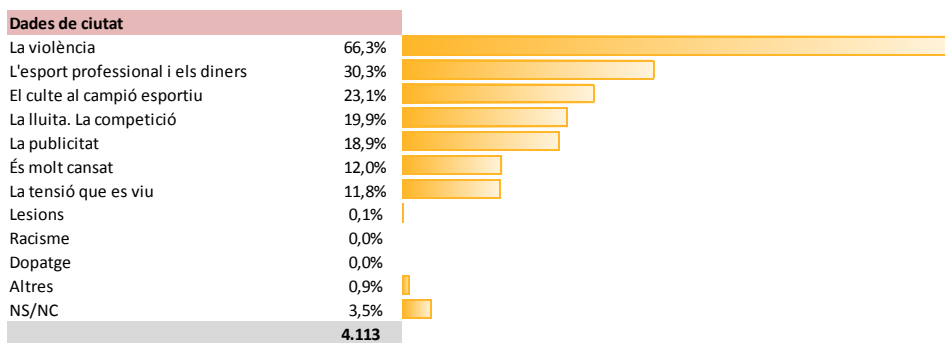
2.3. Aspectes que menys agraden de l'esport (Aspectes negatius)

De tots els aspectes suggerits, la violència és el valor que més desagrada de l'esport amb el 66,3% dels comentaris (6 punts més que el 2013), seguida a més distància de l'esport professional i els diners que mou (30,3%) i el culte al campió (23,1%). La lluita i competició i la publicitat són aspectes amb menys mencions (19,9% i 18,9% respectivament).

Tot i que la violència com a aspecte més negatiu dels suggerits es repeteix a tots els segments analitzats, les mencions s'incrementen amb l'edat de l'entrevistat i amb la freqüència amb la que es realitza esport. També destaca entre les persones amb un nivell socioeconòmic baix.

La **violència** és el valor que més desagrada de l'esport (66,3%)

De la mateixa forma, la competitivitat resulta més negativa per a les dones mentre que la publicitat ho és per als homes.

2.4. Principal causa perquè la gent no faci esport

Els entrevistats continuen pensant que la manca de temps és la raó principal per la que hi ha part de la població barcelonina que no practica esport. Altres motius són que simplement no els agrada o la manca de mitjans econòmics.

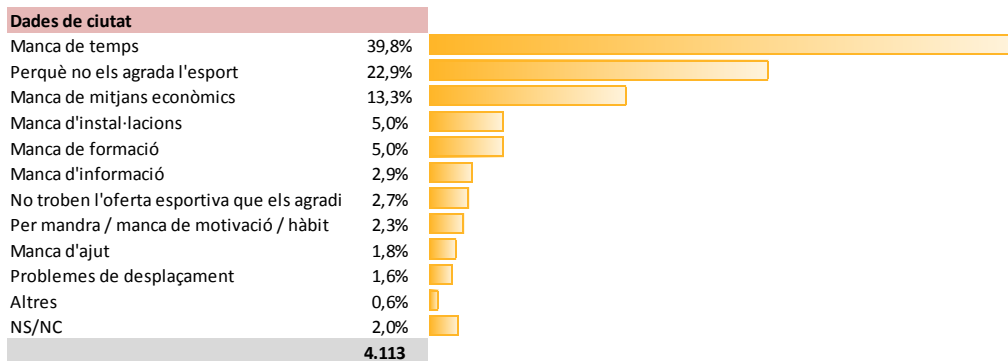
Aquests tres arguments ja van aparèixer el 2013 en el mateix ordre i també a molta distància d'altres motius amb un pes molt inferior. No superen el 5% dels comentaris la manca d'instal·lacions, de formació o d'informació i oferta.

Així com el 2013 els enquestats veien més la relació entre la no pràctica esportiva i els motius econòmics, el 2017 disminueix aquesta percepció i s'associa més a la manca de temps. El 39,8% creu que no es practica esport per falta de temps (+3,8 punts respecte la darrera edició) mentre que el 13,3% li atribueix dificultats econòmiques (-7,1 punts).

Les dones són del parer que els factors econòmics interfereixen en la pràctica esportiva dels barcelonins més que els homes enquestats. Altres segments que atorguen més pes a aspectes econòmics són les persones que pertanyen a un nivell socioeconòmic baix i les que practiquen esport de forma regular (més d'un cop a la setmana).

La **manca de temps** és la principal causa perquè la gent no faci esport (39,8%)

3. ANÀLISI DE LA PRÀCTICA ESPORTIVA

3.1. Esports practicats

a. Nombre d'esports practicats

En els 4 anys entre les dues edicions de l'estudi no només s'ha produït un increment en la pràctica esportiva general sinó també en la seva intensitat.

Mentre que el 2013 el 40% de les persones enquestades practicava més d'un esport, les persones que practiquen com a mínim dues activitats esportives augmenta fins el 55,6%. Així doncs per una banda, tenim un augment d'intensitat respecte el 2013 i, per altra, un possible canvi de tendència que fa que per primer cop les persones que practiquen un únic esport siguin minoria.

L'edat, el nivell socioeconòmic i els estudis estan relacionats amb aquesta pràctica més intensiva de l'esport. Veiem com els més grans, els que tenen menys estudis i aquells amb un nivell socioeconòmic baix són els que menys activitats realitzen. Pràcticament el mateix perfil que el 2013.

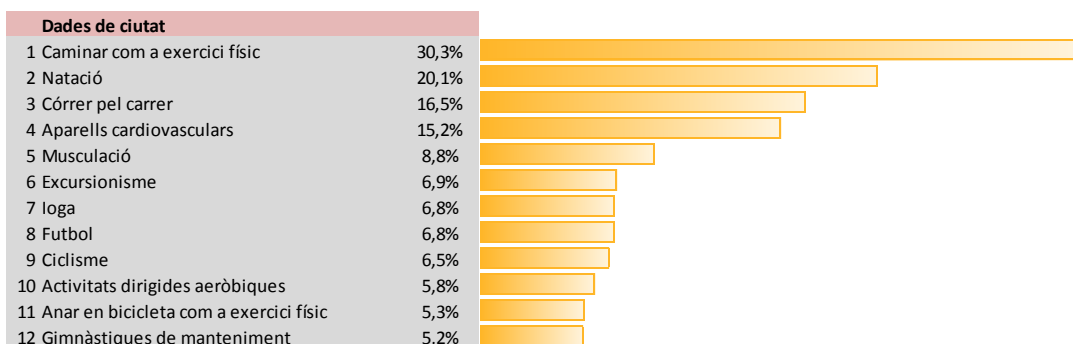
b. Esports més practicats

Malgrat el ventall de pràctiques esportives que es poden trobar a Barcelona, les persones enquestades el 2017 que asseguren fer esport continuen referint-se majoritàriament a les mateixes 4 activitats que ja van aparèixer el 2013: caminar, natació, córrer pel carrer i algun tipus d'aparell cardiovascular.

D'aquestes 4 activitats, la més estable és la de les persones que corren pel carrer. A la resta trobem sempre més persones que fa 4 anys. Entre elles resulta especialment rellevant l'augment dels que fan exercici amb aparells cardiovasculars (que passa de 8,4% a 15,2%, +6,8 punts percentuals) i a més d'una forma homogènia entre homes i dones i en totes les edats. La musculació, que és la cinquena activitat més practicada, és l'altre esport que més augmenta (8,8% +5,1 punts respecte el 2013). En aquest cas, amb una major representació d'homes.

Es mantenen les quatre activitats més practicades: **caminar, natació, córrer pel carrer i algun tipus d'aparell cardiovascular**

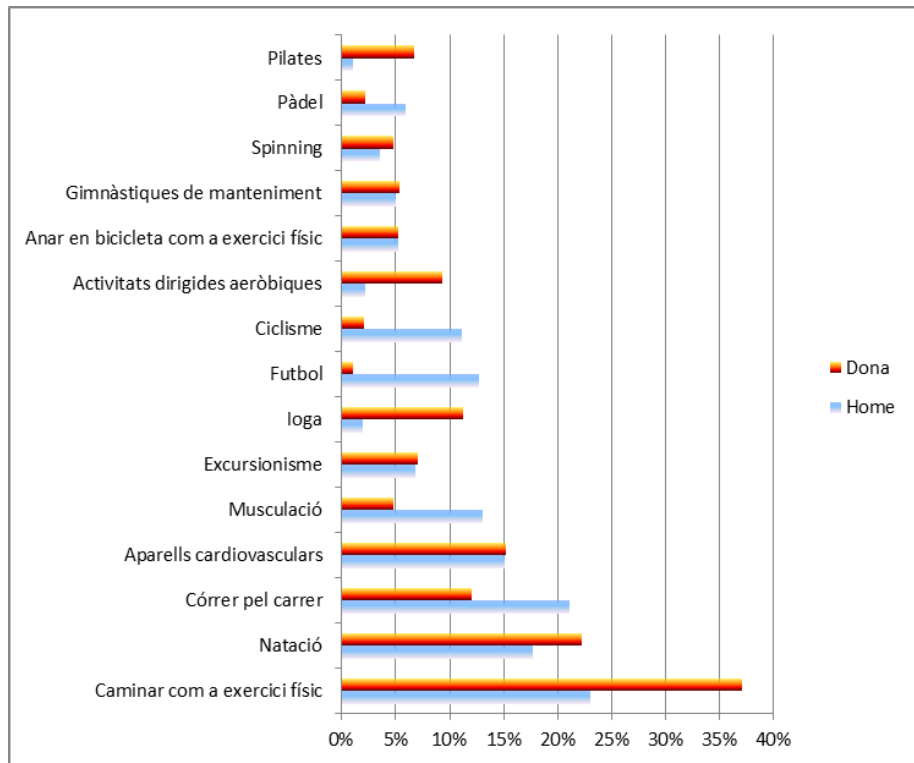
Dels dotze esports més practicats el 2017 només al futbol en trobem menys practicants que fa 4 anys.

És cert que hi ha característiques pròpies de cadascun dels esports comentats:

- El 60% dels que caminen com exercici físic no combinen aquesta activitat amb cap altra. En canvi, les persones que fan musculació, spinning o aparells cardiovasculars i en general tots aquells exercicis que es poden fer dins un "gimnàs" són els que més combinen amb altres activitats.

- Com en altres ocasions, el sexe i l'edat són variables discriminatòries importants pel que fa a la pràctica dels diferents esports:
 - Hi ha activitats on les dones, tot i ser clarament majoritàries, comparteixen la pràctica amb una certa proporció d'homes (caminar o fer natació), però hi ha d'altres on les dones són pràcticament les úniques practicants: ioga, activitats dirigides aeròbiques o pilates.
 - Els homes en canvi són majoria entre les persones que corren pel carrer però no de forma tan evident com en la musculació, el futbol, el ciclisme o el pàdel. Activitats amb un èxit molt residual entre les dones.

- Pel que fa a l'edat:
 - La proporció d'entrevistats que caminen per fer exercici físic incrementa amb l'edat, i és pràcticament l'única activitat esportiva tant dels homes com de les dones majors de 74 anys. Les gimnàstiques de manteniment o les activitats aquàtiques són altres esports que augmenten la seva popularitat amb l'edat.
 - Les persones entre 17 i 24 anys són gairebé els únics practicants d'esports d'equip com ara el futbol sala, el vòlei però també d'altres modalitats més individuals com les arts marcial o la boxa.
 - Hi ha d'altres esports, com la musculació, el bàsquet o la gimnàstica aeròbica en les que l'edat de pràctica majoritària s'amplia fins els 34 anys i a partir d'aquesta franja d'edat disminueix dràsticament. Mentre que entre els que corren pel carrer i en el futbol l'edat de pràctica majoritària s'allarga fins els 44 anys.

c. Esports practicats les dues últimes setmanes

Per saber el nivell de pràctica real dels esports es va preguntar a aquelles persones que havien afirmat practicar algun esport si realment ho havien fet durant les dues setmanes anteriors a l'enquesta.

El resultat torna a mostrar un augment de la pràctica real de 7 punts (del 82,5% del 2013 al 89,8% del 2017). Aquest percentatge encara és més alt entre les persones més grans i les que només tenen estudis obligatoris. Un perfil que coincideix amb la majoria que caminen com a exercici físic i que a la vegada és el que té la regularitat més alta (95,1%).

Les persones amb nivell socioeconòmic alt, els més joves (entre 17 i 24 anys), els de nacionalitat espanyola i les dones són els altres perfils que més han practicat l'esport que afirmaven practicar.

La musculació, el ioga i els pilates són les altres pràctiques esportives en les que el nivell de regularitat és més elevat.

Hi ha un increment de la pràctica real de 7 punts en relació al 2013

El perfil dels practicants dels diferents esports coincideix amb el que ja s'havia vist quan es demanava per la pràctica esportiva sense posar un llindar temporal. Així, és més habitual que caminin les dones i a mesura que incrementa l'edat de l'entrevistat. Els homes es decanten més per córrer al carrer, el futbol, el ciclisme, la musculació, el basquetbol o el tennis, en tant que les dones prefereixen la natació, la gimnàstica de manteniment, el ioga, les activitats dirigides aeròbiques o aquàtiques i el pilates.

d. Temps dedicat a la pràctica esportiva

Tampoc hi ha canvis pel que fa al temps dedicat a l'esport: 1 hora i 17 minuts per sessió, 9 hores i 39 minuts en les dues darreres setmanes, 3 minuts més que el 2013. Les fluctuacions són grans depenent del perfil de les persones practicants, però sobre tot de l'esport i sessions que s'hagin practicat en aquelles dues setmanes. Un exemple el tenim en la mitjana de dedicació per sessió que pot variar entre els 45 minuts dels estiraments a les 5 hores de l'espeleologia.

Tenim doncs uns esports amb una dedicació molt alta per sessió, com ara l'espeleologia, l'automobilisme o el muntanyisme, l'escalada o la pesca (entre 5h i 3h) que s'expliquen per les pròpies característiques de la seva pràctica, més concentrades en poques jornades i espais concrets, i que impliquen estacionalitat o fins i tot un trasllat fora d'instal·lacions urbanes.

A d'altres, com la natació de competició, el motociclisme i el triatló s'ha de sumar la dedicació per sessió (entre 2:33 i 3:15 hores) i la dedicació durant les dues setmanes en que s'ha demanat la informació (entre 10 i 14 vegades) i fan que encapçalin el rànquing si ho mirem per temps dedicat a la setmana.

S'ha de dir però, que tots aquests esports són de pràctica minoritària dins d'aquest estudi, amb menys de l'1,5% de persones que s'hi dediquen.

Si ens concentrem en els esports practicats per més d'un 4% dels enquestats, l'excursionisme seria l'esport al que es dedica més temps per sessió, mentre que a les pràctiques més freqüents (caminar, natació i córrer) es dedica entre 1 hora i 1:14 hores.

Els segments de població que més temps han dedicat a les activitats esportives, aquestes dues últimes setmanes, són les persones amb un nivell d'estudis i un nivell socioeconòmic baix i els més joves (entre 17 i 24 anys) que han destinat més d'11 hores a la pràctica esportiva en dues setmanes.

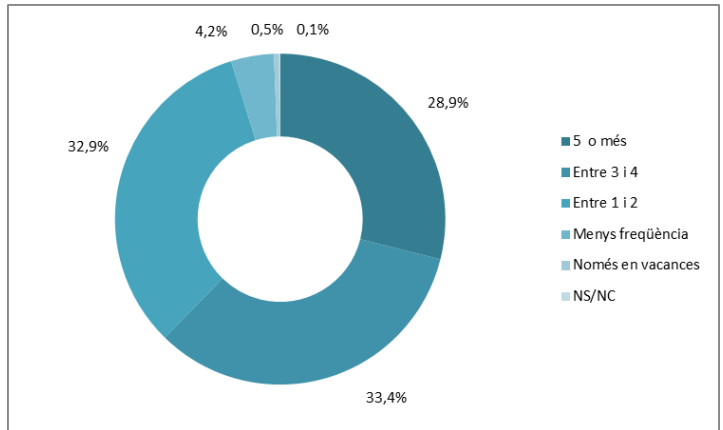
Els homes són els que més temps li dediquen a cada sessió (1:24 h).

3.2. Hàbits de pràctica

Per tenir una idea més global dels hàbits de la pràctica esportiva de la població barcelonina es va demanar a les persones enquestades algunes dades generals sobre l'esport practicat, sense diferenciar el tipus de pràctica realitzada.

a. Freqüència de la pràctica esportiva

El 4,2% de les persones entrevistades que havien declarat practicar algun esport ho feien menys d'un cop a la setmana i el 0,5% només durant les vacances. El 95% restant practica esport de forma habitual i es divideix de forma molt similar entre les tres intensitats suggerides:

- Per una banda tenim els que practiquen esport de forma més intensiva (el 28,9% que **practica 5 cops o més** a la setmana). Aquí trobem la gent més gran, les persones amb menys estudis i amb un perfil socioeconòmic més baix. Un perfil que coincideix amb els que caminen.
- Entre les persones que fan esport **3 o 4 cops** a la setmana (33,8%) trobem el perfil més jove, més membres de la Unió Europea i els nivells formatius i socioeconòmics més alts.
- El perfil dels que practiquen esport **1 o 2 cops** a la setmana i els que practiquen 3 o 4 cops és molt semblant. L'edat és l'element diferenciador. En aquest grup és on trobem més persones entre 35 i 64 anys.

El 95% dels practicants, ho fa de forma habitual.

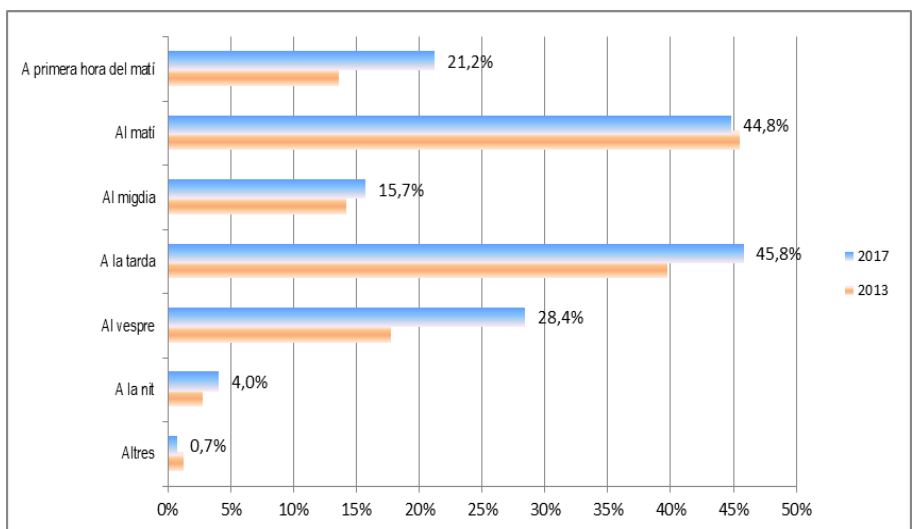
La relació entre l'edat i la intensitat de pràctica esportiva fa pensar que el temps lliure és un element decisiu a l'hora de realitzar esport. Que els més grans i els més joves, és a dir els jubilats i pensionistes per una banda i els estudiants per l'altra, siguin els que practiquen esport amb més intensitat confirma aquesta idea.

b. Horari de pràctica

Sembla que hi ha dos moments clau per practicar esport. Un al matí entre les 9h i les 12h i l'altre a la tarda entre les 16h i les 20h.

La franja de tarda, allargant-la fins al vespre (les 22h) és més habitual entre la població entre 17 i 44 anys. La de matí en canvi és la preferida pels més grans.

Respecte el 2013 les franges de matí i migdia són les més estables i es mantenen a un nivell semblant al de fa 4 anys, en canvi s'observa un increment d'usuaris que diuen practicar esport tant a primera hora del matí (abans de les 9h) com al vespre entre 20 i 22h.

Caminar continua sent una activitat que acostuma a realitzar-se preferentment al matí (la realitza la població més gran). En canvi la natació no té una franja horària tant clara. Els seus practicants es

divideixen gairebé per igual entre el matí i la tarda. El mateix comportament que s'observa en altres activitats físiques com les aeròbiques, els aparells cardiovasculars o el ioga.

En canvi els que corren, els que fan musculació o els que practiquen esports d'equip com el futbol ho fan preferentment a la tarda i vespre.

Hi ha **dos moments clau** per a la pràctica: pel **matí** (entre les 9 i les 12) i la **tarda** (entre les 16 i les 20).

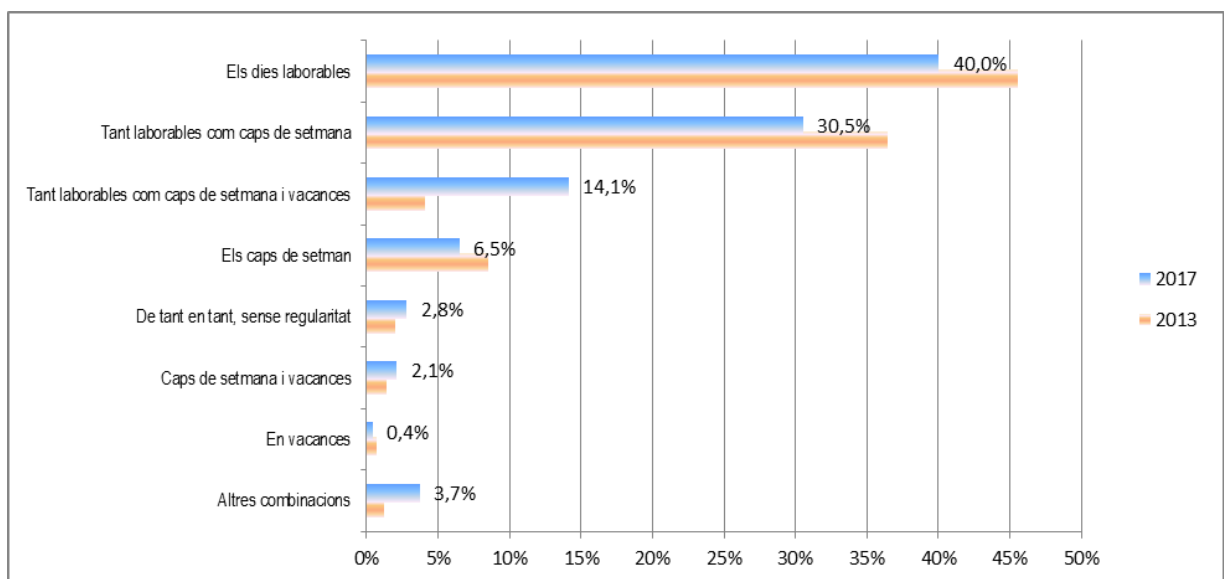
c. Dia en que es practica esport

Els dies laborables continuen sent el moment preferit per a la realització d'esport. El 40% de les persones enquestades reconeixen limitar-se a aquest període, seguit del 30,5% que no discrimina cap dia de la setmana, ja sigui laboral o festiu.

El canvi més gran respecte el 2013 el veiem en els enquestats que han incorporat l'esport plenament a la seva vida inclosos els períodes vacacionals, un col·lectiu que ha passat del 4% de fa 4 anys al 14,1% el 2017 i que té molt a veure amb la pràctica d'activitats a l'aire lliure com ara l'excursionisme, el muntanyisme, ciclisme però també la natació o el córrer pel carrer.

Les dones tornen a ser les que practiquen més esport entre setmana o sense regularitat, mentre que els homes es caracteritzen per fer-ne tant en feiner com en festiu, així com quan estan de vacances.

Tots els segments d'edat prefereixen clarament els dies laborables per practicar esport. Els més joves i els més grans són els que fan menys distincions en funció del dia de la setmana i tendeixen a practicar esport qualsevol dia de la setmana més que la resta.

d. Grup de pràctica de l'esport (amb qui practica)

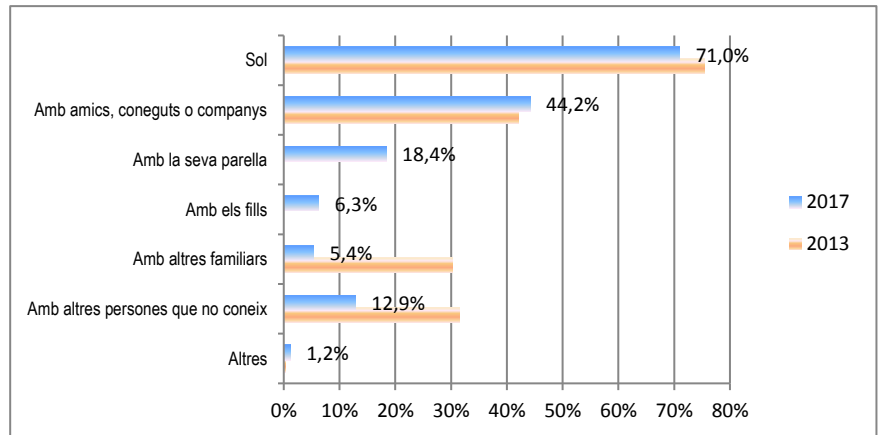
La població barcelonina s'inclina per la pràctica individual de l'esport (set de cada deu persones entrevistades fan algun esport en solitari).

Encara que les dones també prefereixen l'esport individual, tenen més tendència que els homes a practicar esport acompanyades, ja sigui de la parella, dels fills, d'altres familiars o simplement coincidint amb persones no conegudes. En canvi els homes, si s'acompanyen d'algú altre, ho fan d'amics o de coneguts.

El 70% s'inclina per la **pràctica individual** (fan algun esport en solitari).

L'esport en solitari és també la forma habitual de pràctica dins els deu esports més freqüents. Només el futbol, per la seva pròpia definició com esport d'equip escapa clarament d'aquesta tendència i és practicat sobre tot en companyia d'amics o coneguts.

L'excursionisme és l'altra activitat esportiva on trobem més persones que practiquen en grup, majoritàriament amb amics, però també en família (parella, fills). De totes formes cal tenir present la quantitats de persones que també diuen practicar aquesta activitat sense cap companyia.

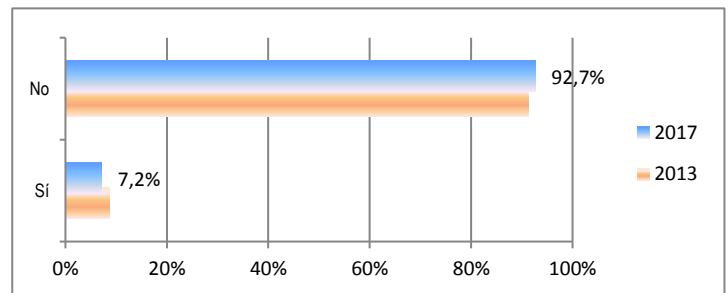

Els joves entre 17 i 24 anys són els únics que prioritzen

l'esport amb amics a la pràctica individual. Una tendència que disminueix a mesura que augmenta l'edat de les persones enquestades.

e. Tinença de llicència esportiva

També s'ha demanat als entrevistats que practiquen esport si tenen llicència federativa, obtenint una resposta afirmativa només del 7,2% dels esportistes. Els que estan federats en una proporció més alta són els joves, les persones amb nivell socioeconòmic alt i els homes (entre el 15,6% i l'11,3%).

f. Organització de la pràctica esportiva

El **66,9%** de les activitats esportives han estat **ORGANITZADES A INICIATIVA PRÒPIA** o d'altres persones properes com familiars o amics.

Dins d'aquesta categoria trobem activitats com caminar o córrer pel carrer, dues de les pràctiques més freqüents entre la població barcelonina, però també d'altres molt minoritàries (practicades per menys de 10 entrevistats) com ara el paddle surf, els escacs, l'esquí nàutic, l'halterofília o la pesca entre d'altres. Si superem aquest límit de pràctica de com a mínim 10 persones entrevistades veiem que el surf-body board, la gimnàstica a casa, la bicicleta i ciclisme, l'escalada, l'excursionisme, patinatge, skateboard que en més del 95% diuen estar practicades pels mateixos practicants de l'esport.

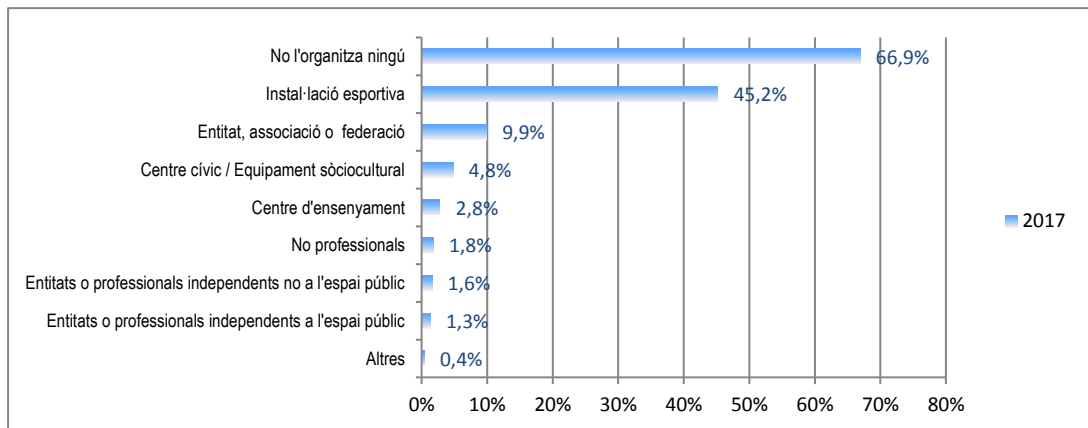
Veiem que es tracta d'activitats que en general es practiquen a l'aire lliure i amb equipament que corre a càrrec de les persones que el realitzen.

El **45,2%** del conjunt d'esports en canvi ha estat organitzat per una **INSTAL·LACIÓ ESPORTIVA**.

Aquí trobem activitats en molts casos dirigides, que a més necessiten d'equipament específic difícilment traslladable a altres espais i molt lligat a un entrenament personal: judo, activitats aquàtiques, fitness, spinning, activitats aeròbiques, musculació o aparells cardiovasculars, entre d'altres.

Segons els enquestats, les **ASSOCIACIONS I FEDERACIONS** esportives s'encarreguen de l'organització del **9,9%** dels esports que realitzen. És on trobem la majoria d'esports d'equip i d'altres amb un alt grau d'especialització: vela, golf, arts marcial, atletisme, boxa, futbol, voleibol...

Els **EQUIPAMENTS SOCIO-CULTURALS I CENTRES CÍVICS** organitzen el **4,8%** de les activitats físiques de la població barcelonina. Tot i la seva oferta variada només és significativa l'organització d'activitats relacionades amb el ball i la dansa en totes les seves variants. Altres activitats menors tenen a veure amb les gimnàstiques especials o de manteniment, ioga, estiraments, pilates.

Per tal de saber fins a quin punt existeixen activitats esportives organitzades de forma alternativa a les fins ara comentades, es va preguntar a tots els enquestats si practicaven esport organitzats directament per **PROFESSIONALS INDEPENDENTS** ja fos a l'espai públic i en d'altres espais privats.

Els resultats mostren que aquestes pràctiques són minoritàries dins el conjunt d'entrevistes. Un 1,3% del total ha fet algun esport amb professionals independents dins l'espai públic, un 1,6% a d'altres espais i un 1,8% ha fet esports organitzats per no professionals, tipus trobada o similar.

Les dades resultants de l'estudi mostren que aquests tipus d'organització no tenen un patró d'esport definit. A hores d'ara sembla més aviat una pràctica paral·lela d'esports que també es practiquen amb altres formes d'organització, sense que això no tregui que individualment hi hagi persones que només realitzen esport amb aquests tipus d'organització.

Dins l'enquesta, parlem de 140 persones que tenen en comú un perfil jove (menor de 35 anys), amb una representació més alta de membres de la Unió Europea, que busquen activitats molt concretes en moments molt determinats i que a més els serveixin des d'un punt de vista social.

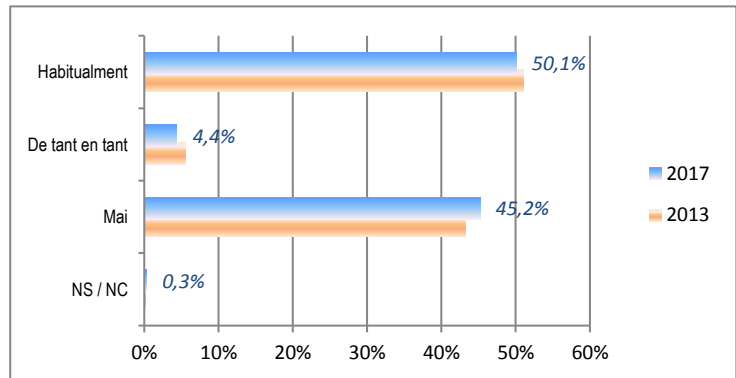
En conjunt l'organització de la pràctica esportiva deixa veure algunes tendències relacionades amb el sexe i l'edat de les persones entrevistades. Les dones per exemple participen més que els homes en aquelles activitats organitzades per instal·lacions esportives i per centres cívics o socio-culturals. Ells, en canvi, són més habituals en aquells esports organitzats des d'una associació o federació.

L'edat és més decisiva. Els més grans (65 i més anys) són els més presents a les activitats organitzades pels centres cívics mentre que els més joves destaquen a la resta de tipus d'organització i es van fent menys presents a mesura que augmenta l'edat, fins al punt que a partir dels 55 anys hi ha una absència gairebé absoluta en aquelles activitats organitzades per professionals independents o per no professionals.

3.3. Instal·lacions esportives

a. Ús de les instal·lacions esportives

La meitat dels enquestats que fan esport utilitzen habitualment una instal·lació esportiva i un 4,4% l'utilitzen de tant en tant. És a dir, el 54,5% dels que practiquen alguna activitat física en algun moment d'aquesta activitat usen alguna instal·lació esportiva. Normalment una (el 86,2%), tot i que el 10,8% n'utilitza dues.

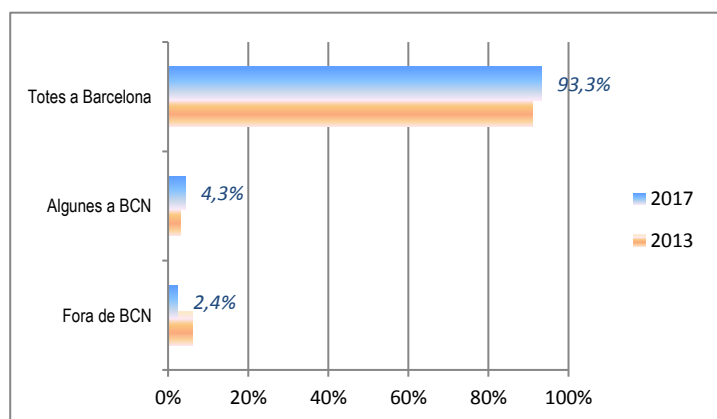

Com ja es va veure el 2013, l'edat de l'entrevistat, el nivell socioeconòmic i el nivell d'estudis són els factors més importants a l'hora de determinar qui usa instal·lacions esportives, aspectes també lligats al districte de residència. Així, les fan servir més els més joves (72,2%), proporció que disminueix a mesura que incrementa l'edat de la persona, arribant a un 26,5% entre els majors de 74 anys. També les fan servir més les persones que han finalitzat estudis universitaris, les que disposen d'un nivell socioeconòmic alt i les residents a l'Eixample, Le Corts i Gràcia.

Nou Barris és el districte on es fan servir en menor proporció, bastant per sota de la mitjana d'ús (36,2%).

b. La ubicació

La gran majoria dels que utilitzen instal·lacions esportives fan servir només les que estan a Barcelona (el 93,3%). Un 4,3% com a mínim n'utilitza alguna de les que hi ha a la Ciutat i només un 2,4% fan servir únicament les que estan ubicades fora de Barcelona.

Per tant, tenim que un 97,6% de persones que com a mínim fan servir una instal·lació a Barcelona i un 6,7% que utilitza alguna de fora de la ciutat.

c. La titularitat

Quan preguntem per la titularitat de les instal·lacions utilitzades, veiem que en el 35,8% d'aquestes instal·lacions són identificades per les persones que les usen com a públiques. Una percepció correcta en la majoria de casos (el 31% ho són realment) però que també inclou un 4,7% d'instal·lacions públiques que els usuaris identifiquen com a privades. Una confusió que es dona sobre tot entre alguns usuaris de les instal·lacions universitàries.

Per altra banda, el 58,5% de les instal·lacions utilitzades s'identifiquen com a privades, tot i que hi ha un 11,6% que realment són instal·lacions públiques. Si ens centrem en els espais on tenim l'opinió de més de 10 persones enquestades, veiem que al CEM Cotxeres Borbó, el CEM Sardenya i al CEM Aiguajoc Borrell els usuaris que pensen que van a una instal·lació privada superen les que creuen correctament

que van a una pública. Altres espais en els que la confusió és també evident són el CEM Espanya Industrial, el CEM Can Dragó, el CEM Can Toda o el CEM Can Caralleu, entre d'altres.

Finalment, existeix un 5,7% d'usuaris que bé no saben què respondre o no volen fer-ho (4,4%), bé pensen que les instal·lacions que utilitzen tenen un altre tipus de titularitat (1,3%), encara que en realitat es tracta d'instal·lacions públiques.

d. Els serveis més usats dins instal·lacions esportives

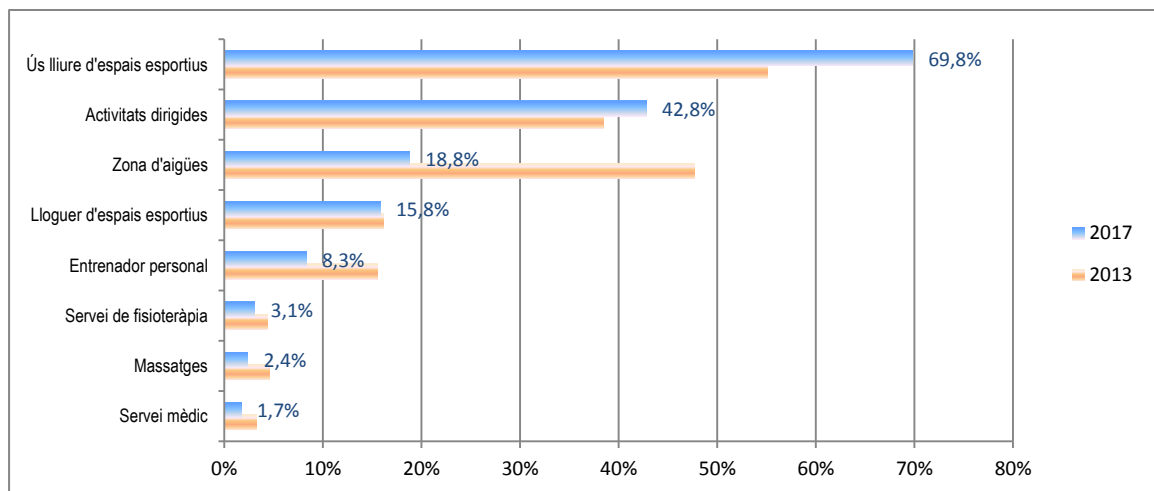
Els espais esportius de lliure accés i les activitats dirigides són un cop més els serveis oferts per les instal·lacions esportives que més utilitzen els enquestats del 2017. Es tracta a més d'un ús major que el que es feia fa 4 anys.

El 69,8% dels que van a una instal·lació esportiva fan servir els espais de lliure accés, 14 punts percentuals més que a la darrera edició de l'estudi. Un augment que a més ha homogeneïtzat el seu ús, abans més masculí, i ara utilitzat en percentatges molt similars al marge del sexe o l'edat de les persones enquestades.

Només dins el territori es troben algunes diferències, concretament entre els residents a Ciutat Vella, Les Corts, Sarrià-Sant Gervasi i Horta-Guinardó, on veiem una tendència més alta a fer ús d'aquests serveis de lliure accés.

Les activitats dirigides són l'altre servei més utilitzat i que més ha augmentat, 42,8%, 4 punts més que el 2013. En aquest cas un servei clarament femení, que a més és més popular a mesura que augmenta l'edat de les persones enquestades.

La resta de serveis que es poden trobar dins les instal·lacions esportives i que van ser suggerits als enquestats, com ara les zones d'aigües, el lloguer d'espais o els serveis personals especialitzats, són utilitzats per menys del 19%, amb un comportament diferent entre ells.

Així com el lloguer d'espais esportius s'utilitza en percentatges similars als del 2013, enguany s'observa una disminució generalitzada de l'ús de la resta de serveis. S'ha de dir però que la contractació de serveis personals especialitzats (fisioterapeutes, massatges, serveis mèdics o estètics) el 2013 ja tenia un ús fins a cert punt residual (menys del 5%), que el 2017 representa menys del 3,1%.

El canvi més evident el trobem en l'ús de les zones d'aigües de les instal·lacions esportives, utilitzades per un 18,8% dels enquestats, una disminució de 29 punts respecte el 2013.

Es tracta d'un canvi d'hàbit no relacionat amb el perfil dels usuaris d'aquestes instal·lacions, ja que hem vist que és molt similar al de fa quatre anys, ni per un canvi substancial del perfil d'ús de cada servei.

Les dones continuen sent majoria a les zones d'aigües de les instal·lacions, mentre que els homes fan servir més els espais de lloguer i tenen una propensió més gran a contractar entrenadors personals.

e. Canvi d'instal·lació

El 17,2% dels entrevistats que utilitzen instal·lacions esportives han canviat d'instal·lació en els darrers dos anys, proporció similar a la de la consulta de fa quatre anys. La proximitat és la raó indicada amb més freqüència per justificar aquest canvi (més de la meitat dels que han canviat d'instal·lació la diuen), lluny de raons econòmiques (23,6%).

Els estrangers, les persones menors de 35 anys, així com els veïns de l'Eixample i Ciutat Vella són els que més han canviat d'instal·lació esportiva.

3.4. Altres espais on practicar

S'ha demanat als entrevistats que practiquen alguna activitat física o esport si al marge de l'ús de les instal·lacions esportives, també fan esport en algun d'aquests set espais concrets de la ciutat, els mateixos que el 2013 amb l'excepció de Collserola, que s'ha incorporat en aquesta edició.

Els resultats mostren un increment de l'ús habitual de tots els espais que podem comparar amb l'edició del 2013. Només els patis de les escoles han disminuït lleument degut a l'increment de l'edat de participació de l'estudi (de 15 a 17 anys).

- Si no comptem les instal·lacions esportives (ja hem vist que la meitat dels que fan esport les utilitzen habitualment), **EL CARRER** continua sent l'espai més utilitzat per a fer esport (el 45,9% el fa servir), seguit del parc i la platja.

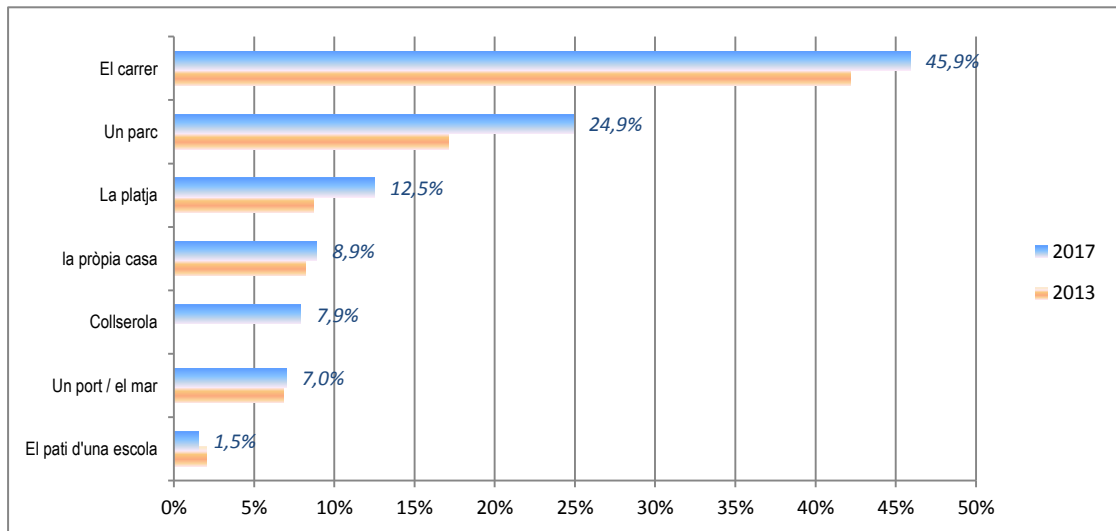
Els que més fan servir el carrer per fer esport són les persones majors de 45 anys i especialment de 75 anys, amb estudis obligatoris o inferiors i que tenen un nivell socioeconòmic baix. Sant Martí i Sarrià-Sant Gervasi són els districtes on trobem més persones que utilitzen habitualment el carrer per fer alguna pràctica esportiva.

- **ELS PARCS** són l'espai que més adeptes sumen respecte a fa quatre anys amb un 24,9% (+7,8 punts) que hi fan esport de manera habitual. En aquests espais trobem un perfil molt semblant al que utilitza habitualment el carrer (persones grans, estudis obligatoris no finalitzats i nivell socioeconòmic baix). La diferència potser la trobem en una major presència de persones estrangeres de fora de la Unió europea i més homes, mentre que al carrer predominen les persones amb nacionalitat espanyola i les dones.

L'ús que es fa de la resta d'espais proposats (platja, casa, Collserola, el port/mar) és més distès. En trobem més persones que l'utilitzen de forma esporàdica que no de forma habitual.

- Les persones que practiquen esport habitualment a **LA PLATJA** i les que ho fan al **PORT-MAR** comparteixen els mateixos trets de perfil bàsic: persones estrangeres tant de la Unió europea o de fora d'ella, persones entre 45 i 64 anys i residents als districtes propers a les zones de pràctica, és a dir a Sant Martí i Ciutat Vella.
- **A COLLSEROLA** en canvi predominen els homes, les persones amb nivell socioeconòmic alt i les que tenen edats entre 55 i 64 anys. En aquest cas també hi ha més població resident als districtes propers com Sarrià-Sant Gervasi i Horta-Guinardó.

- No hi ha un perfil clar per a les persones que practiquen **ESPORT A CASA**. En trobem tant les persones grans (75 anys i més) com d'altres bastant més joves (25 a 34 anys) i també els nivells socioeconòmics més alt i més baix. Potser si hi ha una certa tendència a ser més practicat per persones estrangeres i dones que per altres segments de població.

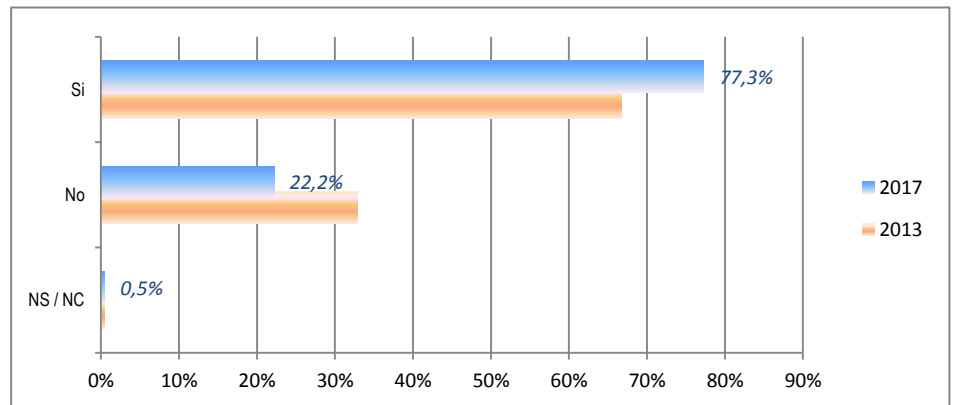
4. NO PRACTICANTS D'ESPORTS

Ja hem vist com un dels principals canvis entre l'edició de l'2013 i la del 2017 ha estat justament la disminució de la població que no practica cap esport (del 44,3% al 28,4% a l'edició del 2017), encara que les raons d'aquesta no pràctica no han variat substancialment: la salut, especialment entre les persones més grans, i la falta de temps i cansament per a la resta.

4.1. Pràctica esportiva en el passat

Malgrat tot, s'ha volgut aprofundir fins a quin punt es tractava d'un hàbit arrelat en el temps.

Veiem doncs que el 77,3% de les persones que actualment no fan cap activitat física o esportiva, diuen haver-ne practicat en moments anteriors, proporció que és més alta entre els homes, així com entre els entrevistats de fins a 55 anys.

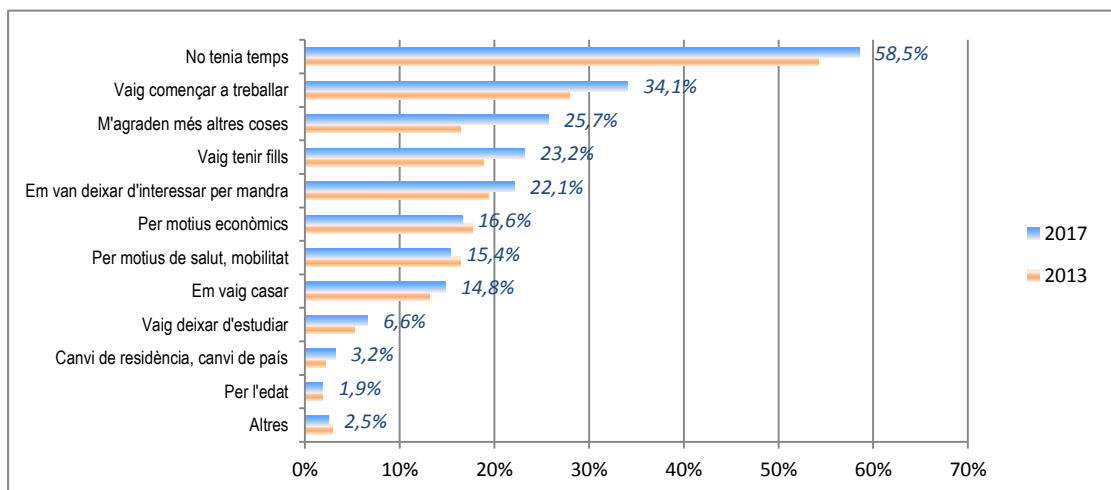

Si ens fixem en l'edat a la què les persones enquestades van abandonar la pràctica esportiva, veiem que hi ha dos moments vitals clau: entre els 30 i 39 anys, encara que en menor proporció que fa 4 anys, i entre els 18 i 25 anys, quan abandona un 31,2%, una franja que augmenta respecte el 2013.

La manca de temps torna a aparèixer com el principal impediment per a la realització de pràctiques esportives. El 58,5% el comenta, una raó que només perd pes a partir dels 55 anys. El segueixen la incorporació al món laboral (34,1%), l'interès per altres temes (25,7%) o els fills (23,2%). Tres motius amb més incidència en les franges d'edat comentades.

Hi ha dos moments clau d'abandonament de la pràctica esportiva: entre els 30 i 39 anys i entre els 18 i els 25 anys.

Segons el sexe, les dones al·leguen més els fills, l'economia i la salut, en canvi els homes addueixen més la manca de temps, la feina o altres interessos.

4.2. Activitat que voldria practicar

S'ha demanat a tots els entrevistats, tant si fan esport com si no, quina activitat físicoesportiva els agradaria realitzar que ara no duen a terme.

El 44,4% no té interès per practicar cap esport més. Una resposta més habitual a mesura que incrementa l'edat de la persona entrevistada, amb un 64,3% dels majors de 74 anys que no en voldria fer cap.

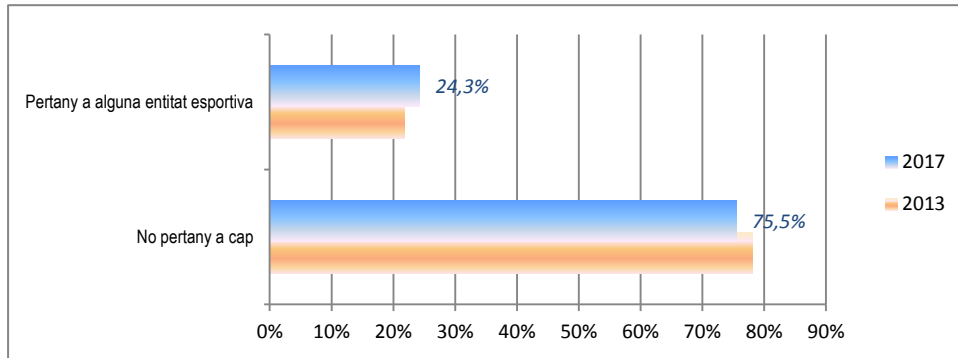
Entre les persones que diuen algun esport concret veiem una tendència a voler tornar a la pràctica d'un esport ja conegut i que s'havia realitzat en el passat. La natació torna a ser l'esport que resulta més atractiu entre les persones entrevistades (13,9% el voldria practicar) i especialment entre les dones. En menor mesura el segueixen el futbol, el tennis i el bàsquet, pels que es decanten més els homes i les persones menors de 34 anys.

Els motius per no practicar aquests esports de preferència coincideixen amb les raons exposades per no practicar esport en general: manca de temps (comentada pel 42,5%), i problemes físics o de cansament (24,1%).

5. ASSOCIACIONISME ESPORTIU

Com fa quatre anys, la gran majoria de les persones entrevistades el 2017 continuen sense pertànyer a cap associació o club esportiu (tres quartes parts del total dels entrevistats). S'ha de dir però que han augmentat lleument els que en formen part (24,3%, 1.008 persones, +2,5 punts percentuals respecte 2013).

Els centres DIR i el FC Barcelona són les entitats on hi ha més enquestats associats.

Entre els més joves (17 i 34 anys), els que tenen un nivell socioeconòmic alt, els homes i els residents de Gràcia, Sarrià-Sant Gervasi i Sant Andreu és on trobem més membres d'entitats o clubs esportius.

5.1. Motius per associar-se

Les principals raons que motiven l'associació a les diferents entitats tenen a veure amb la pràctica esportiva directa, que justament és l'activitat que més es va a fer en aquestes entitats. És a dir, les persones enquestades s'associen a aquestes entitats o clubs esportius fonamentalment per fer esport i relacionen aquesta pertinença amb la professionalitat i bona organització de les entitats (escollides com motiu més important per associar-se pel 29% i 28% respectivament), però sobre tot perquè els hi proporcionen bones instal·lacions (49,8%) i a més creuen que són la millor forma d'obligar-se a mantenir la regularitat de la pràctica esportiva (51,8%).

La vessant social passa a ser activitat secundària dins les entitats i clubs esportius (18,6%) però més important que el 2013 (+3,2 punts). De la mateixa manera també són més els que veuen en ella un incentiu per associar-se (el 22% ho fa per trobar-se amb amics), un motiu més freqüent entre els homes i les persones més joves (entre 17 i 24 anys) i més grans (65 i més anys).

5.2. Motius per no associar-se

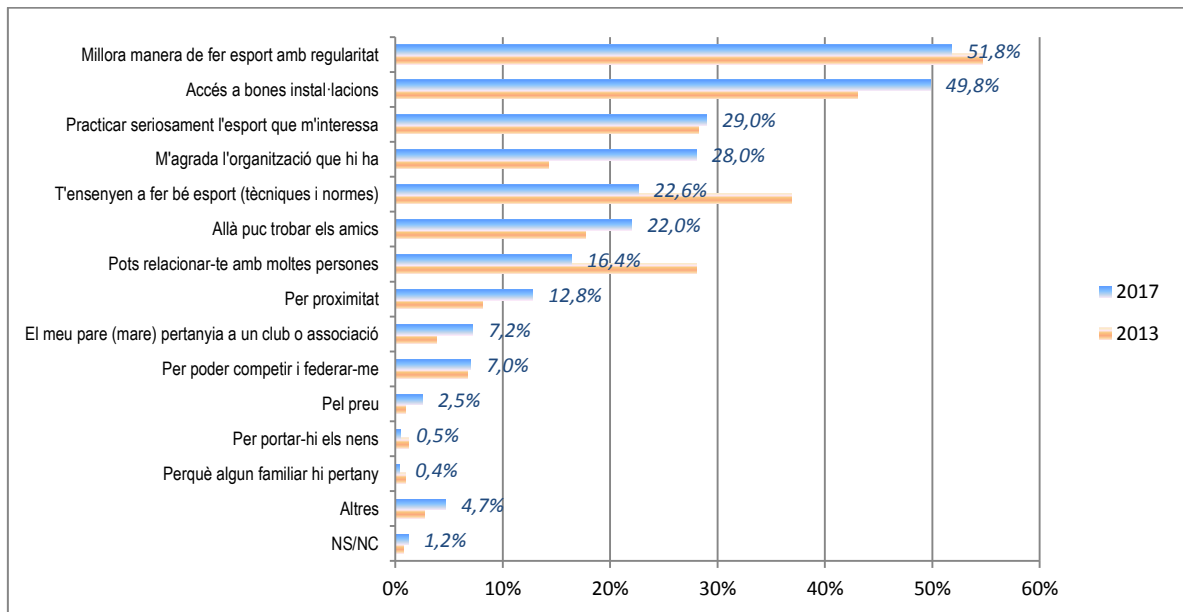
El principal motiu pel qual més de tres quartes parts dels entrevistats no pertanyen a cap associació esportiva és l'econòmic. El 39,7% troba cares les quotes que ha de pagar.

Es tracta de l'única raó que perd pes respecte el 2013 (-9 punts) i és més freqüent entre les dones, les persones amb nacionalitat estrangera i les que tenen nivell socioeconòmic baix.

No agradar estar associat (34,2%), el sotmetiment a normes (31,3%) i obligacions concretes dels clubs (20,8%) o la incompatibilitat d'horaris (20,9%) són altres motius per no associar-se a entitats, en aquest cas més comentats pels homes enquestats.

L'augment de determinades raons per no associar-se enllacen amb la idea (ja apareguda en aquest estudi quan es parlava dels aspectes positius de l'esport i sobre la participació en espectacles esportius) de l'esport

com a riquesa individual, deslligada de qualsevol competitivitat i professionalitat per tant de les entitats més properes al foment d'aquests valors.

6. SEGUIMENT I PARTICIPACIÓ EN ACTIVITATS I ESPECTACLES ESPORTIUS

Sembla que l'augment de la pràctica esportiva de la població barcelonina respecte el 2013 no comporta un augment equivalent pel que fa al seguiment d'espectacles i competicions esportius ni de la participació activa en les mateixes.

De fet, l'assistència com a espectadors a competicions i espectacles esportius ha disminuït lleument respecte el 2013. Sis de cada deu enquestats reconeix no anar-hi mai. Un percentatge més alt entre les dones o les persones amb nivell socioeconòmic baix (set de cada deu).

L'assistència a aquest tipus d'esdeveniments també disminueix a mesura que s'incrementa l'edat de les persones entrevistades. Mentre quatre de cada deu enquestats entre 17 i 24 anys diuen no assistir-hi mai, el percentatge es dobla entre els majors de 74 anys (vuit de cada deu).

Hi ha però un element comú a tots els perfils d'enquestat: el motiu principal adduït per no assistir als espectacles i competicions esportives és sempre la manca d'interès per aquesta mena d'esdeveniments (el 50,7% del total d'enquestats ho comenta), seguit pels motius econòmics (comentat pel 20% dels enquestats).

La major part d'enquestats tampoc participa com esportista en competicions i actes esportius a Barcelona (el 73,6% no ho fa mai i el 7,5% poques vegades). En canvi, així com l'assistència a espectacles ha disminuït respecte a l'edició del 2013, la participació ha augmentat lleument.

Si en l'assistència com espectador l'edat resultava un factor decisiu, encara ho és més en la participació. Els menors de 25 anys són els que més participen a competicions. El 37,7% ho fa amb certa regularitat. Aquest percentatge disminueix progressivament i és del 18,5% entre els 45 i 54 anys i continua baixant fins el 5,3% entre els majors de 74. Són aquests segments d'edat més alta (més de 55 anys) els que més pensen en els problemes de salut, lesions i la pròpia edat per justificar la no participació en competicions.

De nou les dones i els nivells socioeconòmics baixos són els altres perfils que menys participen com a esportistes en competicions o actes organitzats a la Ciutat.

Tot i que una major pràctica esportiva de la població podria anar lligada a un major interès per la participació en aquest tipus de grans actes esportius, els comentaris dels enquestats mostren una clara diferència entre fer esport com a diversió, relax, per benefici físic i mental del propi individu (arguments ja apareguts quan es parlava tant del que més agrada de l'esport en general com de l'esport que es practica) i una certa opinió negativa al voltant de les competicions en general, per les que es detecta una manca d'interès, a la vegada que s'al·leguen problemes de salut o manca de preparació específica per a aquests actes.

7. MITJANS D'INFORMACIÓ

En parlar de mitjans utilitzats per informar-se sobre l'esport en general veiem que un 10% dels enquestats reconeix no utilitzar-ne cap, bé perquè no s'informa, bé per manca d'interès. En aquest col·lectiu trobem proporcionalment més dones que homes, més persones de nivell socioeconòmic alt i persones que practiquen esport de forma ocasional.

Entre els que si s'informen sobre esport, la televisió i la ràdio són el principal canal informatiu (el 63,4% els usa) juntament amb internet i xarxes socials, emprats pel 51,5%. Un 26,3% del total d'enquestats es decanta pel mitjà més clàssic: els diaris, revistes... en paper.

Tot i que ja hem vist alguna diferència per sexe en el simple fet d'informar-se (13,4% de les dones no s'informa, davant el 6% dels homes) és en edat on s'aprecia una fractura clara en l'ús dels diferents mitjans d'informació. Les persones més grans de 55 anys no només utilitzen molt més els mitjans en paper que els més joves (el 40% davant el 16% dels joves), també opten per la radio i la televisió de forma molt més elevada que els més joves (el 75% davant el 45% dels joves), que clarament s'informen utilitzant internet i xarxes socials (80% dels menors de 35 anys davant el 24% dels més grans de 64 anys).

8. Fitxa tècnica

ÀMBIT	Municipi de Barcelona.
UNIVERS	Població de Barcelona de 17 anys i més.
GRANDÀRIA DE LA MOSTRA	4.113 entrevistes
METODOLOGIA	Entrevista personal a la llar realitzada en suport informàtic (CAPI)
PROCEDIMENT DE MOSTREIG	Mostreig aleatori estratificat. Els estrats s'han format per l'encreuament dels 39 grans barris municipals amb el sexe, l'edat i la nacionalitat dels ciutadans i ciutadanes. S'han aplicat quotes per a cadascun dels estrats. A més a més, s'han establert quotes marginals per barri municipal.
AFIXACIÓ	Fixa: 400 entrevistes per cadascun dels 10 districtes per aconseguir una significació estadística territorial més alta. Dins dels districtes, l'afixació és proporcional a la població segons el padró municipal d'habitants.
PONDERACIÓ	En funció de la població objectiu real en cadascun dels estrats definits per l'encreuament del districte municipal, el sexe i l'edat dels ciutadans per tal d'obtenir els resultats del conjunt de la ciutat.
ERROR MOSTRAL	Per a un nivell de confiança del 95,5% (2σ), i $P=Q$, l'error és de $\pm 1,6\%$ per al conjunt de la mostra.
DATA DE REALITZACIÓ	Del 25 d'abril de 2017 al 16 de juliol de 2017.
EMPRESA TREBALL DE CAMP	INSTITUTO DYM

